



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní žalobce: **L. N.**, zast. JUDr. Natálií Navrátilovou, advokátkou se sídlem Blahoslavova 422, 767 01 Kroměříž, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem Třída Tomáše Bati 21, P.O.BOX 220, 761 90 Zlín, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2011, č. j. KUZL-43075/2011, sp. zn. KUSP-43075/2011/DOP/Ze,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 13. 7. 2011, č. j. KUZL-43075/2011, sp. zn. KUSP-43075/2011/DOP/Ze **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení v částce 12.449,- Kč k rukám JUDr. Natálie Navrátilové, advokátky se sídlem Blahoslavova 422, 767 01, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 7. 2011, č. j. KUZL-43075/2011, sp. zn. KUSP-43075/2011/DOP/Ze, bylo zamítnuto odvolání žalobce směřující proti rozhodnutí Městského úřadu Otrokovice ze dne 18. 5. 2011, č. j. PD-601/10/24822-če a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím Městského úřadu Otrokovice ze dne 18. 5. 2011 byl žalobce uznán vinným za spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se dopustil porušením ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) tím, že dne 5. 8. 2010 ve 12:05 hod. v Otrokovicích u sběrného dvoru jako řidič motorového vozidla značky F. D., R.Z.: (dále jen „vozidla“), držel za jízdy v levé ruce u levého ucha hovorové zařízení – mobilní telefon. Za spáchání přestupku mu byla uložena pokuta v částce 2.000,- Kč. V souladu s ust. 11 odst. 1 písm. b), § 12 odst. 1 a § 22 odst. 9 zákona o přestupcích.

Ve stížních bodech namítl žalobce, že správní orgány obou stupňů neúplně zjistily skutkový stav věci, když vyšly pouze z tvrzení dvou policistů a neprovedly důkazy, které navrhl žalovaný, a to jak výpisem telefonních hovorů, tak výslech dvou navržených svědků. Přestupkové orgány tak vyšly jen z tvrzení policistů, aniž by se zabývaly bližší identifikací přístroje, jaké byl barvy, popřípadě zda se jednalo telefon či záznamové zařízení. V této souvislosti odkázal žalobce na rozsudek NSS ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005-62, www.nssoud.cz, z kterého mj. vyplývá, že: *„tvrdí-li osoba, proti níž se řízení vede, že se skutek, jehož se měla dopustit, odehrál jinak než je jí kladeno za vinu, a přitom zde nejsou objektivně ověřitelné okolnosti, které by takovou verzi s jistotou vylučovaly, je pro zachování určité rovnováhy třeba provést důkazy, které k prokázání pravdivosti svých tvrzení navrhuje. Zde v důsledku toho, že stěžovatel v postavení obviněného z přestupku využil svého práva v § 73 odst. 2 přestupkového zákona navrhopvat důkazy na svou obhajobu, byl na dosah způsob jak provedením těchto důkazů a jejich následným zhodnocením ověřit či vyvrátit vzájemně korespondující výpovědi obou policistů“*. Dále žalobce poukázal i na rozsudek NSS č. j. 5 As 42/2010-83, www.nssoud.cz, který řešil totožnou situaci. Žalobce navrhl proto zrušit napadené rozhodnutí žalovaného a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 8. 12. 2011 s obsahem žaloby nesouhlasil, dle jeho názoru rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Byť žalobce i v odvolání navrhl výpis telefonních hovorů a výslech dvou svědků, žalovaný neshledal pochybení v hodnocení důkazů, neboť ze spisového materiálu bylo shledáno, že výpovědi svědků praporčíka V. N. a praporčíka T. D. se jednoznačně shodují a korespondují. Oba svědkové jasně a zřetelně viděli, že obviněný na inkriminovaném místě a v inkriminovanou dobu řídil uvedené motorové vozidlo a při jeho řízení držel v levé ruce u levého ucha mobilní telefon nebo jiné hovorové zařízení. Vzhledem k tomu, že se jedná o úřední osoby dle ust. § 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, pro žalovaného jde o osoby spolehlivé, přípustnost důkazu jejich svědeckou výpovědí byla dostatečná k prokázání téměř identického

protiprávního jednání (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008-42, rozsudek ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, www.nssoud.cz). Vzhledem k tomu, že žalovaný výpovědi svědků – policistů považoval za věrohodné, přiklonil se k jejich verzi průběhu předmětné události.

Co se týká tvrzení žalobce ohledně neprovedení důkazu výpisem telefonních hovorů, žalovaný uvedl, že žalobce jednak této výpis v rámci přestupkového řízení vůbec nepředložil a jednak jej považuje za nadbytečný. Předmětem dokazování není skutečnost, zda žalobce telefonoval, ale skutečnost, zda při řízení vozidla držel v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení, což prokázáno jednoznačně bylo.

Pokud se jedná o tvrzení žalobce ohledně neprovedení důkazu výsledkem dvou navržených svědků, žalovaný neodmítl provést tento důkaz proto, že skutkový stav byl spolehlivě zjištěn již správním orgánem I. stupně. Ze spisového materiálu vyplývá, že policisté zřetelně viděli, že žalobce drží za jízdy v ruce telefonní přístroj, a to v levé ruce u levého ucha. Ve vozidle jel sám, tuto skutečnost ani žalobce nenamítal. Navíc žalobce navržené svědky ani neoznačil jménem a příjmením. Výslech neidentifikovatelných svědků byl považován za nadbytečný. Vzhledem k právní síle důkazního prostředku – výsledku policistů, poukázal žalovaný i na rozsudek NSS č. j. 2 As 52/2011-47.

Pokud se týká tvrzení žalobce, že se správní orgány nezabývaly bližší identifikací předmětného přístroje, jaké byl barvy, popřípadě zda se jednalo o telefon či záznamové zařízení, žalovaný uvedl, že žalobci je kladeno za vinu, že držel za jízdy v levé ruce u levého ucha hovorové zařízení – mobilní telefon. Nejednalo se tedy o záznamové zařízení, a proto nebylo nutno se zabývat bližší identifikací přístroje. Barva mobilního telefonu je totiž irelevantní.

Žalobcův odkaz na rozsudky NSS ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005-62 a rozsudek č. j. 5 As 42/2010-82 pokládal žalovaný za nepřiléhavý vzhledem k obsahu řešené věci.

Za daného stavu navrhl žalovaný, aby žaloba byla zamítnuta.

V podání ze dne 2. 1. 2013 na výzvu Krajského soudu v Brně identifikoval žalobce navržené svědky, sice I. D. a O. S., kteří mohou potvrdit, že dne 5. 8. 2011 ve 12:05 hod. nehlídkovala dvoučlenná policejní hlídka, ve vozidle policie ČR byl zřetelně viděn pouze jeden policista, osoba na místě řidiče měla, pokud vůbec byla ve vozidle, sklopenou sedačku a odpočívala v ležící sedačce, jelikož v autě bylo vidět pouze jednu osobu. Oba svědci jeli před žalobcem v jiném vozidle, viděli celou situaci zcela zřetelně. Mohou dosvědčit, že dne 5. 8. 2011 v ranních hodinách se vybila žalobci baterie mobilního telefonu a telefon toho dne nebyl od rána, tj. 8 až 9 hodin do 14 hodin v provozu vůbec. Dále svědkyně I. D. může potvrdit dvě osobní jednání žalobce u Městského úřadu v Otrokovicích v dané věci, v prvním případě s Bc. P. Š., v druhém případě s pí D.

Ve správním spise se nachází tiskopis označený „Oznámení přestupku“ ze dne 5. 8. 2010, vydaný policií ČR – Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Brno, Inspektorát cizinecké policie Zlín, v němž je popsán skutkový děj, sice že uvedeného dne ve 12:05 hod.

v obci Otrokovice při vjezdu na obec Machová řídil žalobce označené motorové vozidlo a při řízení držel v levé ruce hovorové nebo jiné záznamové zařízení. Žalobce k vysvětlení a podpisu uvedl, že s přestupkem nesouhlasí. Uvedený tiskopis vlastnoručně podepsal. Dále ve spisu se nachází úřední záznam ze dne 5. 8. 2010 sepsaný praporčíkem T. D., inspektorem a úřední záznam ze dne 5. 8. 2010 sepsaný praporčíkem V. N., inspektorem. Výpisem z evidenční karty řidiče ze dne 30. 8. 2010 a ze dne 18. 5. 2011 bylo zjištěno, že žalobce se dopustil celkem sedmi přestupků. Dne 10. 9. 2010 bylo vydáno oznámení o zahájení přestupkového řízení a předvolání žalobce k ústnímu jednání na den 11. 10. 2010, oznámení a předvolání obdržel žalobce dne 23. 9. 2010. Podáním ze dne 2. 10. 2010 doručené správnímu orgánu I. stupně dne 7. 10. 2010 omluvil neúčast při jednání důvody zdravotními, což doložil i kopií o pracovní neschopnosti, práce neschopen byl ode dne 21. 9. 2010. Měl povoleny vycházky v době od 12:00 do 18:00 hod. Dne 11. 10. 2010 byl sepsán protokol o výpovědi svědka V. N. a svědka T. D. Z výpovědí obou svědků vyplynulo, že zřetelně viděli, že žalobce dne 5. 8. 2010 v obci O. u sběrného dvoru, kde měli stanoviště se služebním vozem, držel za jízdy v levé ruce u levého ucha telefonní přístroj. V té době oba seděli ve vozidle. Po zjištění popisované skutečnosti se za vozidlem žalobce vydali a zastavili ho několik metrů za odbočkou na obec M. Na jejich otázku, že je podezřelý ze spáchání přestupku tím, že za jízdy držel v ruce telefonní přístroj, žalobce odpověděl, ať si napíší, co chtějí, že s tím nesouhlasí.

Dne 22. 11. 2010 bylo doručeno správnímu orgánu I. stupně písemné sdělení žalobce ze dne 18. 11. 2010, kterým dával na vědomí, že byla ukončena jeho pracovní neschopnost. Další jednání v předmětné věci bylo nařízeno na den 5. 12. 2010, předvolání k ústnímu jednání bylo doručeno žalobci dne 29. 11. 2010. Dne 6. 12. 2010 bylo doručeno správnímu orgánu sdělení, omluva žalobce, sice že dne 25. 11. 2010 utrpěl úraz, dnem 26. 11. 2010 je opět v pracovní neschopnosti, což doložil dokladem o pracovní neschopnosti.

Dne 17. 12. 2010 obdržel správní orgán písemné sdělení žalobce ze dne 16. 12. 2010, v němž oznamuje, že pro užívání léčiva není schopen následující jeden až dva týdny se dostavit na případné jednání. Uvedené sdělení navazovalo na telefonický rozhovor (ve správním spise chybí úřední záznam, kdy a kterou úřední osobou byl veden telefonický rozhovor se žalobcem). Žalobce dále sdělil, že v uvedeném telefonickém rozhovoru byla mu sdělena možnost správního orgánu věc projednat v jeho pracovní neschopnosti bez jeho přítomnosti. S ohledem na okolnosti údajně spáchaného přestupku se však v takovém případě by domáhal předložení a respektování důkazů, které vylučují spáchání předmětného přestupku.

Další ústní jednání ve věci bylo nařízeno na den 28. 2. 2011 ve 13:00 hod., doručenkou převzal žalobce dne 21. 2. 2011. Dne 24. 2. 2011 došla správnímu orgánu I. stupně písemná omluva žalobce z jednání ze dne 21. 2. 2011, v níž uvedl, že z důvodu stále trvající pracovní neschopnosti po prodělaném úrazu není schopen osobní účasti při jednání. Uvedl dále, že dne 1. 3. 2011 je nařízeno poslední odborné vyšetření u specializovaného lékařského pracoviště, výsledky budou známy do asi 10 až 14 dní. Pokud lékařské výsledky budou v pořádku a pracovní neschopnost bude ukončena, sdělí správnímu orgánu nejpozději ve lhůtě 10 dní danou skutečnost. Dne 28. 2. 2011 byl sepsán protokol o projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce na základě ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích s tím, že žalobci

byla poskytnuta v souladu s ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2006 Sb., správní řád ve znění pozdějších předpisů možnost vyjádřit se k podkladům sloužícím pro vydání rozhodnutí, případně navrhnout doplnění dokazování.

Ve spise je dále založena výzva k seznámení se spisovým materiálem ze dne 2. 3. 2011 doručená žalobci dne 4. 3. 2011, z které vyplývá, že dne 23. 3. 2011 ve 13:30 hod. na Městském úřadě Otrokovice se může seznámit se spisovým materiálem v předmětné věci. Téhož dne, tj. 23. 3. 2011 bylo doručeno správnímu orgánu písemné oznámení žalobce ze dne 22. 3. 2011, v němž uvádí, že na základě odborných vyšetření dne 21. 3. 2011 byl hospitalizován dne 22. 3. 2011 ve zdravotnickém zařízení z důvodu recidivy onemocnění z roku 2009, a proto nemá možnost se zúčastnit seznámení se spisovým materiálem. Skutečnost doložil kopií dokladu o trvání pracovní neschopnosti, která byla datována ode dne 26. 11. 2010. Žádal proto o nový termín jednání, a to poté, co bude ukončena jeho pracovní neschopnost.

Ve spise je dále založeno rozhodnutí Městského úřadu Otrokovice ze dne 18. 5. 2011, č. j. PD-601/10/24822-če, dle kterého byl žalobce uznán vinen ze spáchání přestupku dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o přestupcích, kterého se dopustil porušením ust. § 7 odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že dne 5. 8. 2010 ve 12:05 hod. v popisovaném místě držel za jízdy v levé ruce u levého ucha hovorové zařízení – mobilní telefon. Byla mu uložena pokuta v částce 2.000,- Kč v souladu s ust. § 11 odst. 1 písm. b), § 12 odst. 1 a § 22 odst. 9 zákona o přestupcích.

Ve správním spise je založen protokol o nahlédnutí do spisu ze dne 1. 6. 2011 sepsaný se žalobcem a paní I. D., oba téhož dne ve 14:30 hod. se dostavili ke správnímu orgánu za účelem provedení tohoto úkonu - nahlédnutí do spisu.

Dne 10. 6. 2011 podal žalobce odvolání proti napadenému rozhodnutí, v němž nesouhlasil se spácháním přestupku, navrhl jako důkaz zprávu mobilního operátora sítě Vodafone i výslech dalších dvou svědků. Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 7. 2011, č. j. KUZL-43775/2011, sp. zn. KUSP-43775/2011/DOP/Ze bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.

Krajský soud v Brně v předmětné věci nařídil na žádost žalobce jednání, které se konalo dne 30. 9. 2013. Z výpovědi žalobce bylo zjištěno, že se popisovaného skutku nedopustil. Namítl, že v protokolu o projednání přestupku v rámci ústního jednání dne 28. 2. 2011 jsou uvedeny nepravdivé okolnosti, sice že oba policisté zřetelně viděli jeho údajný přestupek. Dle jeho verze v policejním voze neseděli oba policisté, nevěděl, kde se nacházel druhý policista v době, kdy měl být údajně přistižen, že drží v ruce telefonní přístroj. Uvedl, že dne 5. 8. 2010 zjistil ráno, že má vybit mobilní telefon, zhruba od 8 hodin nebyl vůbec v provozu. V době, kdy míjel v O. místo u sběrného dvoru, kde mělo stát policejní vozidlo, neměl v ruce žádný předmět, ale v momentě, kdy projížděl křižovatkou, si upravoval obrubu brýlí, neboť nosí dioptrické brýle, takže skutečně ruku měl v poloze tak, jakoby telefonoval. Poté, co byl zastaven hlídkou Policie ČR, a to asi ve vzdálenosti 1 km od jejich stanoviště, sdělil, že nemá zapnutý telefon, neboť je vybitý, upravoval si pouze obrubu brýlí. Vzhledem k tomu, že jim sdělil na jejich výzvu mobilní číslo, domníval se, že bude učiněn dotaz na operátora Vodafone

z důvodu ověření, zda v době 12:05 hod. z uvedeného mobilu telefonoval či nikoliv, při seznámení se správním spisem, zejména výpověďmi policistů dne 1. 6. 2011 však zjistil, že tento dotaz učiněn nebyl. Popřel, že by jej policisté zahlédli ve vzdálenosti asi 3 metrů od jejich stanoviště, konkrétně že by jej měli vidět přes jeden jízdní pruh, neboť před soudním jednáním si byl vzdálenost v uvedeném místě změřit a zjistil, že se jedná o vzdálenosti 16 až 17 metrů. Je proto technicky zcela nemožné, aby jej viděli. V rámci správního řízení neidentifikoval svědky, kteří měli v řízení být vyslechnuti, neboť z důvodu zdravotních, nebyl schopen zajistit osobní účast při ústních jednání o projednání přestupku, chtěl tak učinit až po ukončení pracovní neschopnosti s tím, že by byl osobně přítomen jejich výpovědi a mohl jim klást i otázky. Stejný záměr sledoval i v účasti při výpovědi policistů. Neúčast při ústním jednání dne 11. 10. 2010, 15. 12. 2010 a 28. 2. 2011 vždy řádně a včas omluvil, první pracovní neschopnost byla vystavena ode dne 21. 9. 2010, jak vyplývá z rozhodnutí z předložené kopii rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti B1878020, ukončení této pracovní neschopnosti sdělil písemně dne 22. 11. 2010. Z kopie rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti B1878062 bylo dále zjištěno, že další pracovní neschopnost byla datována ode dne 26. 11. 2010 nepřetržitě, takže k jednání dne 15. 12. 2010 se nemohl dostavit, což omluvil písemně podáním ze dne 5. 12. 2010. Důvodem byl úraz, který utrpěl. V písemném sdělení ze dne 16. 12. 2010 pak sdělil, že není schopen se dostavit k případně dalšímu jednání v rozmezí jednoho až dvou týdnů, neboť bere léčiva, která m znemožňují účast při jednání. Ve výpovědi sdělil, že sice měl povoleny vycházky v době od 12:00 do 18:00 hod., této možnosti však nevyužíval, zdržoval se doma, v důsledku konzumace speciální medikamentů, nebyl schopen vycházet ven. Uvedl dále, že telefonicky se s ním zkontaktovala pracovnice správního orgánu I. stupně Bc. M. Z., které ač sdělil, že s ohledem na zdravotní stav není schopen osobní účasti při jednání, navíc že trvá, aby byli vyslechnuti v rámci správního řízení další svědci, mu sdělila, že si však ověřila, že má povoleny vycházky, tudíž se ústního jednání může zúčastnit. Dne 28. 2. 2011 se nemohl zúčastnit ústního jednání, neboť v uvedený den se musel podrobit několika vyšetřením. Specializovaná vyšetření absolvoval i po tomto datu s tím, že dne 22. 3. 2011 byl hospitalizován. Z důvodu recidivy onemocnění z roku 2009. Dle jeho názoru se jednalo o tzv. volnou kýlu. Byť došlo ke změně charakteru onemocnění, pracovní neschopnost ode dne 26. 11. 2010 trvala nepřetržitě. Dne 1. 6. 2011 se dostavil ke správnímu orgánu I. stupně za přítomnosti I. D. Byla to reakce na doručené rozhodnutí správního orgánu z den 18. 5. 2011. Při této příležitosti se zajímal, zda bylo ze strany policistů ověřeno, že uvedený den telefonoval, ve spise však důkaz o prověření této skutečnosti u operátora Vodafone se nenacházel. Setrval na stanovisku, že nedošlo ke spolehlivému zajištění a zjištění okolností, na základě kterých by bylo najisto prokázat, že se popisovaného skutku dopustil.

Právní zástupkyně žalobce rovněž poukázala na nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, neboť nebyl proveden důkaz výpisem z mobilního operátora, který žalobce v rámci odvolacího řízení navrhl. Rovněž byly popřeny i další důkazy žalobcem navrhované, nebylo jim vyhověno. V této souvislosti poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, sp. zn. 7 As 102/2010. Byla toho názoru, že výpovědi policistů netvoří tak jednoznačný závěr, ze kterého by bylo možno usoudit, že žalobce držel za jízdy záznamové zařízení.

Ze svědecké výpovědi O. S. bylo zjištěno, že dne 5. 8. 2010 jel společně s I. D. ve vozidle, vzdáleném před vozidlem žalobce asi 20 metrů. Osobně si nevšiml, že v O. u sběrného dvoru stojí hlídka Policie ČR, na tuto skutečnost jej upozornila I. D. Teprve na křižovatce před odbočením ke sběrnému dvoru pak uviděl, že bokem k tomuto vjezdu do dvoru stálo vozidlo hlídky Policie ČR. Jednalo se o vzdálenost 15 až 20 metrů. Ten den byla dobrá viditelnost, slunečno. Když jeli kolem policistů, nedíval se dozadu, neviděl proto, zda žalobce drží v ruce telefon či nikoliv. Vypověděl však, že ráno před vjezdem na trasu se žalobce rozčiloval, že má vybitý telefon, že se nemůže dovolat. Více mobilů žalobce určitě u sebe neměl.

Svědce I. D. omluvila neúčast při soudním jednání podáním ze dne 20. 9. 2013 doručené Krajskému soudu v Brně dne 25. 9. 2013. Uvedla, že je v pracovní neschopnosti od 10. 9. 2013, vycházky má od 13:00 hod. V případě, že by na jednání byla zvána nejdříve na cca 14:30 hod., byla by schopna se dostavit na jednání soudu pouze s jejím silničním motorovým vozidlem, za tímto účelem však žádala soud o souhlas s použitím tohoto vozidla. Dle sdělení lékaře se její pracovní schopnost má změnit na hospitalizaci ve zdravotním zařízení. Z kopie rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti B4064639 bylo zjištěno, že práce neschopná je ode dne 10. 9. 2013.

Zástupkyně žalovaného navrhla zamítnutí žaloby. Uvedla, že předvolaný svědek nevnesl do případu nové skutečnosti, které by byly zásadní pro rozhodnutí soudu. Předmětem žaloby nebylo zjištění, zda ústní jednání dne 28. 2. 2011 konané v nepřítomnosti žalobce se uskutečnilo po právu či nikoliv. Co se týká opravy brýlí, které měl žalobce provádět za jízdy v době, kdy byl sledován Policií ČR, sdělila, že se jedná o novou skutečnost, kterou v průběhu správního řízení žalobce neuvedl. Pokud se jedná o telefonování, není tato okolnost předmětem prokazování, naopak předmětem je zjištění, zda držel či nikoliv za jízdy v ruce telefon, což bylo jednoznačně prokázáno výpovědí dvou svědků – policistů. V této souvislosti rovněž odkázala i na již citovanou judikaturu NSS.

V rámci soudního jednání byl proveden důkaz předložený žalobcem, sice zprávou Vodafone, zákaznické číslo 100 446 8018, evidenční číslo dopisu 1-1087459561 ze dne 2. 7. 2011, v němž je uvedeno, že nelze vyhovět jeho požadavku o sdělení, zda na uvedeném telefonním čísle probíhala telefonická komunikace dne 5. 8. 2010 v době 12:05 hod., případně pokud by síť operátora umožňovala i sdělení o zapnutí uvedeného čísla v uvedené době a jeho předchozí vypnutý stav, neboť podle zákona o elektronických komunikacích je Vodafone povinno provést výmaz všech dat souvisejících s telekomunikačním provozem po uplynutí doby, během níž může být Vyúčtování či služba právně napadena, což jsou dva měsíce, od obdržení vyúčtování nebo využití služby u předplacených služeb. V případě jmenovaného účastníka není již k dispozici podrobný rozpis ze dne 5. 8. 2010.

Při posouzení věci vycházel Krajský soud v Brně z následujících skutečností, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, odst. 2 s.ř.s.).

Podstatou projednávaného případu je posouzení, zda žalobce se dopustil protiprávního jednání ve smyslu ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o přestupcích ve spojení s ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. či nikoli. Mezi stranami není sporu o tom, že dne 5. 8. 2010 ve 12:05 hod. v O. u sběrného dvoru (při vjezdu na obci M.) došlo ke kontrole žalobce jako řidiče motorového vozidla značky F. D., R.Z.:, hlídkou Policie České republiky, zůstává však sporné, zda byl řádně zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu ust. § 3 správního řádu.

Žalobce v žalobě namítá, že nebyl úplně zjištěn skutkový stav věci, jestliže správní orgány vycházely pouze z tvrzení dvou policistů, neprovedli důkazy, které navrhl žalobce, a to jak výpisem telefonních hovorů, tak výslechem dvou navržených svědků. Tento důkaz navrhl již v obsahu odvolání. V této souvislosti poukázal na rozsudek NSS ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005-62, www.nssoud.cz. Žalovaný neshledal pochybení v hodnocení důkazů, které vedly správní orgán I. stupně k tomu, aby za uvedený přestupek uznal žalobce vinným. Protiprávnost jednání žalobce postavil především na svědeckých výpovědích dvou zasahujících policistů, jejichž výpovědi pokládal za konzistentní a věrohodné v souladu se spisovým materiálem. V této souvislosti poukázal na judikaturu NSS, sice rozsudek ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008-42 a rozsudek ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, www.nssoud.cz. Přiklonil se proto k jejich verzi průběhu předmětné události. Co se týká tvrzení žalobce ohledně neprovedení důkazu výpisem telefonních hovorů, žalovaný uvedl, že žalobce jednak tento výpis v rámci přestupkového řízení nepředložil a jednak jej považoval za nadbytečný. Uvedl, že předmětem dokazování nebyla skutečnost, zda žalobce telefonoval, ale skutečnost, zda při řízení vozidla držel v ruce telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení, což mu prokázáno bylo. Pokud se jedná o tvrzení žalobce ohledně neprovedení důkazu výslechem dvou navržených svědků, žalovaný tento důkaz pokládal za nadbytečný, neboť skutkový stav dle jeho názoru byl spolehlivě zjištěn. V této souvislosti odkázal na rozsudek NSS č. j. 2 As 52/2011-47.

Z obsahu správního spisu, sice odvolání žalobce vyplynulo, že dne 5. 8. 2010 ve 12:05 hod. při jízdě vozidlem netelefonoval, v ruce nedržel hovorové ani jiné záznamové zařízení. V uvedený den se mu v ranních hodinách vybila baterie u mobilního telefonu, mobil tudíž nebyl v provozu, nebyl proto ani důvod, aby jej držel v ruce.

Těžiště problému se tak posouvá do roviny hodnocení důkazů; jednalo se o situaci, kdy na jedné straně stojí tvrzení policistů a na straně druhé tvrzení žalobce, důkazně však neprokázané.

Dle názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005-84, www.nssoud.cz: „*existence rozporu mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí*“. Lze tedy

shrnout, že rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodování určuje správní orgán a je na jeho úvaze, které důkazy za účelem zjištění skutkového stavu věci provede a které nikoliv. Také soud hodnotí důkazy podle své úvahy, a to jak jednotlivě, tak i v jejich vzájemné souvislosti, přičemž opět jen jemu přísluší rozhodnout o tom, které z důkazů navrhovaných účastníky provede a které nikoliv. Podstatné je, že v každém jednotlivém případě se musí správní orgán i soud dostatečným a přesvědčivým způsobem vypořádat s navrženými důkazními prostředky, tzn. že pokud je neprovede, vyložit proč tak neučinil, jelikož v opačném případě by se jednalo o tzv. opomenutý důkaz, což by představovalo procesní deficit zásadního rázu.

Posouzením postupu správních orgánů, vzhledem k žalobním námitkám, se Krajský soud v Brně zabýval a shledal v jejich hodnocení pochybení, které umožnilo vyslovit závěr, že nelze doposud jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu odpovídá pravdivé skutečnosti, a to pro neúplnost provedeného dokazování.

Krajský soud konstatuje, že podle § 3, § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu je třeba vést správní řízení tak, aby posilovalo důvěru občanů ve správnost rozhodování, přijatá rozhodnutí správních orgánů musí být přesvědčivá a musí vycházet ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci. Správní orgány jsou také povinny postupovat v řízení v úzké souvislosti s občany a organizacemi a dát jim vždy příležitost, aby mohli svá práva a zájmy účinně hájit, zejména se vyjádřit k podkladu rozhodnutí a uplatnit své návrhy. Platí tzv. zásada vyhledávací, podle které za účelem úplného zjištění skutečného stavu věci, je správní orgán povinen opatřit si potřebné podklady pro rozhodnutí a přitom není vázán jen návrhy účastníků řízení.

Na základě těchto obecnějších úvah dospěl v projednávané věci soud k závěru, že vyhověl žalobě žalobce, neboť doposud nebyly provedeny všechny důkazy, na jejichž základě by bylo možno posoudit rozhodující právní i faktické skutečnosti a následně poté rozhodnout o vině či nevině žalobě.

Pro úplnost lze odkázat i na rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2003, sp. zn. 7 A 82/2002 Sb., www.nssoud.cz, dle kterého: „*dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům jakou váhu, ke kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování i ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů, jež je pozitivně právně vyjádřena v § 34 odst. 5 s.ř.s. V souladu se zásadou vyšetřovací a zásadou materiální pravdy je povinností správního orgánu zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak ve vztahu k předmětu dokazování, tj. k určitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí větší význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného“.*

Optikou tohoto náhledu soud konstatuje, že v projednávané věci správní orgány svým postupem porušily zásadu rovnosti zbraní, když zcela vyloučily prezentaci důkazů svědčících

ve prospěch žalobce a závěr o skutkovém stavu věci učinil toliko na základě jednostranných důkazů.

Z ustálené judikatury vyplývá, že řízení o přestupku je možno považovat za řízení, v němž se rozhodovalo o oprávněnosti trestního obvinění ve smyslu článku 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (vyhlášena pod č. 209/1992 Sb.) ve znění pozdějších protokolů, tj. řízení, ve kterém se uplatní záruky práva na spravedlivý proces. Obviněný z přestupku požívá tedy i dalších minimálních práv, mj. právo mít přiměřený čas a možnost k přípravě své obhajoby, právo obhajovat se osobně nebo za pomoci obhájce, právo vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslech svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek jako svědků proti sobě. Uplatnění všech těchto práv však předpokládá, že obviněnému z přestupku budou vytvořeny podmínky pro to, aby projednání trestního obvinění mohl být přítomen.

Zákon o přestupcích koncipuje řízení o přestupku v I. stupni jako řízení s ústním jednáním za přítomnosti obviněného z přestupku. Tímto je sledována a garantována právní jistota spolehlivého zjištění skutkového stavu věci a prokázání viny či nevinu, stejně jako právo na spravedlivý proces. Obviněný z přestupku má v řízení o přestupku, který je mu kladen za vinu, základní právo, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti. To znamená, že obviněný z přestupku má mít právo být přítomen ústnímu jednání o přestupku podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, ledaže by odmítl, ač byl řádně předvolán, se k projednání přestupku dostavit, nebo se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Pokud by se tedy jednání konalo v nepřítomnosti obviněného z přestupku, došlo by k porušení základního práva tohoto obviněného podle článku 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, který stanoví, že každý má právo, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům.

V daném případě bylo zjištěno, že žalobce se z prvního ústního jednání nařízeného na den 11. 10. 2010 řádně omluvil dne 7. 10. 2010 z důvodů zdravotních. Potvrzení o pracovní neschopnosti, která byla datována ode dne 21. 9. 2010, přiložil. Omluvu správní orgán respektoval, nařídil další jednání na den 15. 12. 2010, poté co jej žalobce informoval sdělením ze dne 18. 11. 2010 (doručené žalovanému dne 22. 11. 2010) o ukončení pracovní neschopnosti. Z uvedeného ústního jednání se žalobce písemně omluvil sdělením ze dne 5. 12. 2010 (doručené žalovanému dne 6. 12. 2010) z důvodu toho, že dne 25. 11. 2010 utrpěl úraz, počínaje dnem 26. 11. 2010 je v pracovní neschopnosti, což doložil kopií dokladu o pracovní neschopnosti vystavené téhož dne.

Podáním ze dne 16. 12. 2010 (doručené žalovanému dne 17. 12. 2010) sdělil jako reakci na telefonický rozhovor s žalovaným, který však není zaevidován ve správním spise (absence data dne i podpis konkrétního pracovníka), že není s ohledem na užívaná léčiva schopen po dobu jednoho až dvou týdnů se dostavit na případné jednání. Dále uvedl, že sice nezpochybnuje možnost správního orgánu věc projednat bez jeho přítomnosti, avšak „s ohledem na okolnosti údajně spáchaného přestupku se však v takovém případě bude domáhat předložení a respektování důkazů, které vylučují spáchání přestupku“. Z obsahu jeho sdělení tedy vyplývá, že se chtěl vyjádřit k podkladům a uplatnit své návrhy.

Správní orgán s ohledem na povolené vycházky žalobce od 12:00 do 18:00 hod. nařídil ústní jednání na den 28. 2. 2011 ve 13:00 hod. Předvolání k jednání bylo doručeno žalobci dne 21. 2. 2011. Dne 24. 2. 2011 omluvil písemně žalobce neúčast při jednání uvedeného dne z důvodu stále trvající pracovní neschopnosti po prodělaném úrazu. Zároveň uvedl, že dne 1. 3. 2011 je nařízeno odborné vyšetření na specializovaném lékařském pracovišti s tím, že výsledky budou známy asi do 14 dnů. Nicméně jednání dne 28. 2. 2011 proběhlo, a to bez účasti žalobce. Žalovaný zaujal stanovisko, že se žalobce k jednání nedostavil, ač tak učinit mohl. Navíc, že jeho omluva nebyla učiněna řádně, neboť neprokázal, že jeho pracovní neschopnost doložená jako omluva k jednání na den 15. 12. 2010 je stále v platnosti. Jmenovanému však byla poskytnuta v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu možnost vyjádřit se k podkladům sloužícím pro vydání rozhodnutí, případně navrhnout doplnění dokazování. V souvislosti s tímto byl písemnou výzvou ze dne 2. 3. 2011 vyzván k seznámení se spisovým materiálem, a to dne 23. 3. 2011 ve 13:30 hod. Výzvu převzal dne 4. 3. 2011.

Dne 23. 3. 2011 bylo doručeno správnímu orgánu I. stupně oznámení žalobce, v němž sděluje, že „na základě odborných vyšetření dne 21. 3. 2011 byl hospitalizován dne 22. 3. 2011 ve zdravotnickém zařízení z důvodu recidivy onemocnění z roku 2009, takže se nemůže seznámit se spisovým materiálem stanoveného dne“. Zároveň doložil doklad o trvání pracovní neschopnosti, která je datována ode dne 26. 11. 2010. Žádal proto o stanovení nového termínu jednání po ukončení pracovní neschopnosti.

Požadavek žalobce však nebyl správním orgánem respektován, ve věci bylo rozhodnuto dne 18. 5. 2011. Doklad o doručení citovaného rozhodnutí (údajně fikcí dne 30. 5. 2011) však není ve spise založen. Dne 1. 6. 2011 se dostavil žalobce za účasti I. D. ke správnímu orgánu z důvodu nahlédnutí do spisu.

Z uvedeného vyplývá, že žalobce byl nepřetržitě v pracovní neschopnosti ode dne 26. 11. 2010, k nařízeným jednáním se vždy ze zdravotních důvodů omluvil. Soud nesouhlasí s názorem žalovaného, že se žalobce mohl dostavit k jednání již dne 15. 12. 2010, dále i dne 28. 2. 2011, neboť tato proběhla v době povolených vycházek a pokud mu k nedostavení se bránily zdravotní důvody (např. nasazená léčba), tak je měl doložit lékařským potvrzením. Byť uvedený doklad žalobce nepředložil, neopravňovalo správní orgán za tohoto stavu věc projednat a rozhodnout, neboť žalobce projevil potřebnou součinnost, i když v písemné formě, opakovaně upozornil na to, že se chce ve věci vyjádřit a navrhnout důkazy. V této souvislosti soud poukazuje na ust. § 50 odst. 3 správního řádu, které stanoví, že „...*je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící v prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena*“.

Podle § 50 odst. 4 správního řádu „...*správní orgán pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci*“. Dle názoru soudu v daném případě tak správní orgány nepostupovaly.

Pouze nad rámec pak soud dodává, že pro objasnění věci by bylo vhodné znát i stanovisko ošetřujícího lékaře, sice zda zdravotní stav umožňoval žalobci osobně se zúčastnit předmětného jednání v době povolených vycházek a teprve poté činit další úkony (§ 59 správního řádu). Soud ve shora popsáném postupu správního orgánu I. stupně

i žalovaného tak spatřuje závažné pochybení, sice nedostatečné zjištění skutkového stavu věci tak, jak poukázal ve stížních námitkách žalobce. Ve vztahu k předmětu dokazování, tj. k určitému skutku, nebyly opatřeny potřebné podklady pro rozhodnutí, provedené důkazní řízení tak nebylo komplexní, nebylo proto doposud najisto postaven závěr o bezpečném prokázání popisovaného skutku ze strany žalobce. Za daného stavu soud upustil i od výsledku svědkyně Ilony Dočkalové.

Soud na základě výše uvedeného proto uzavírá, že pro zjištění vady řízení je žaloba důvodná. Ve smyslu § 78 odst. 1 s.ř.s. soud proto zrušil napadené rozhodnutí a vyslovil současně, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Právním názorem, který vyslovil soud v obsahu zrušujícího rozsudku je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Žalobce ve věci samé byl úspěšný, jeho právní zástupkyně účtovala na nákladech řízení vedené u Krajského soudu v Brně uhrazený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč, 2 úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, sepis žaloby) dle ust. § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., tj. 2x 2.100,- Kč, tedy 4.200,- Kč, 1 úkon právní služby (účast u jednání dne 30. 9. 2013) dle § 9 odst. 4 písm. d) citované vyhlášky ve výši 3.100,- Kč, 3x režijní paušál po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky a ztrátu času na cestě Chropyně – Brno a zpět, tj. 4x z každou jen započatou půl hodinu po 100,- Kč dle § 14 odst. 3 citované vyhlášky, tedy 400,- Kč a cestovné Chropyně – Brno a zpět, tj. 2x 68 km s tím, že kopie osvědčení o registraci vozidla (technický průkaz) byl předložen, tedy 849,- Kč. Právní zástupkyně není plátcem DPH. Celková výše odměny a náhrada nákladů řízení uvedené právní zástupkyně činila 12.449,- Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit žalobci k rukám jeho právní zástupkyně JUDr. Natálie Navrátilové, advokátce se sídlem Masarykova 12, 768 11 Chropyně, a to do 30 dní od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. září 2013

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová